

SHERY THOMAS

ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ
ΣΤΗΝ
ΜΠΕΛΓΚΡΑΒΙΑ

μετάφραση
ΜΙΧΑΛΗΣ ΔΕΛΕΓΚΟΣ

ΘΛΙΣ

*Στον Κέρι, που λατρεύει
αυτά τα βιβλία.*

Πρόλογος

Ευτυχώς που φαίνεται ξεκάθαρα ότι πρόκειται για φόνο. Ο επιθεωρητής Τρεντλς δεν το είπε αυτό φωναχτά – αν το έκανε, θα έδειχνε ασέβεια στον εκλιπόντα. Αλλά πάντως το σκεφτόταν καθώς πήγαινε, με τη συνοδεία του αρχιφύλακα ΜακΝτόναλντ, στο σπίτι όπου είχε βρεθεί το πτώμα.

Μετά την ταλαιπωρία που είχε περάσει εξαιτίας των ιδιορρυθμιών της υπόθεσης Σάκβιλ, ένας απλός και συνηθισμένος φόνος θα του έδινε την ευκαιρία να ηρεμήσει και να ανακτήσει τις δυνάμεις του. Ανυπομονούσε να συγκεντρώσει στοιχεία. Ανυπομονούσε να ανακρίνει τους μάρτυρες. Ανυπομονούσε να συντάξει έναν φάκελο με αποδεικτικό υλικό για χρήση από τις Αρχές του Στέμματος.

Ανυπομονούσε να χειριστεί την υπόθεση μόνος του, χωρίς να χρειαστεί να στραφεί σε κανέναν για βοήθεια.

Η συνοικία δεν παρουσίαζε κανένα ενδιαφέρον, οι δρόμοι δεν είχαν προσωπικότητα, τα σπίτια ήταν όλα παρόμοια. Η εν λόγω υπόθεση άρχιζε να αρέσει όλο και περισσότερο στον επιθεωρητή Τρεντλς, παρόλο που μια φωνούλα βαθιά μέσα στο μυαλό του ψιθύριζε ότι μόνο για κάτι τέτοια ήταν ικανός, δηλαδή για εντελώς αδιάφορες υποθέσεις, που απαιτούσαν μόνο πληκτική και μονότονη δουλειά.

Έδωξε σκυθρωπός αυτές τις σκέψεις, που προορίζονταν για στοχασμό στις μικρές ώρες, μετά τα μεσάνυχτα. Τη δεδομένη στιγμή ο χρόνος και το μυαλό του ήταν αφιερωμένα στις αρμοδιότητες του Τμήματος Διερεύνησης Εγκλημάτων Κατά Ζωής. Σκόπευε να αποδείξει στους ανωτέρους του ότι, με ή χωρίς τον Σέρλοκ Χολμς, ήταν ικανός, αποτελεσματικός και απαραίτητος σε οποιοδήποτε αστυνομικό σώμα.

«Εκείνο το σπίτι εκεί πέρα είναι», είπε ο αρχιφύλακας ΜακΝτόναλντ.

Βρίσκονταν σε έναν δρόμο από αυτούς που αποτελούσαν χαρακτηριστικό όλων των προαστίων του Λονδίνου. Σκυρωτό οδόστρωμα, διώροφα και τριώροφα σπίτια χτισμένα με καφέ τούβλα, πρακτορείο Τύπου στη μια άκρη, παμπ στην άλλη. Ένας αστυνομικός στεκόταν φρουρός στον τόπο του εγκλήματος, μπροστά στην εξώπορτα. Καθώς πλησίαζαν, οι κουρτίνες στα γειτονικά σπίτια μισάνοιγαν προσεκτικά.

Μια άμαξα σταμάτησε μπροστά στο σπίτι. Κατέβηκε ένας άντρας.

«Αυτός δεν είναι ο...» μουρμούρισε ο αρχιφύλακας ΜακΝτόναλντ.

Πράγματι αυτός ήταν. Ο λόρδος Ίνγκραμ, ο ευυπόληπτος φίλος του επιθεωρητή Τρεντλς – ίσως όχι και τόσο ευυπόληπτος αυτόν τον καιρό, λόγω της σύνδεσής του με τον Σέρλοκ Χολμς.

Ο λόρδος Ίνγκραμ στάθηκε στο πλάι της άμαξας και βοήθησε μια κυρία να κατεβεί. Όχι, δεν ήταν κυρία, αλλά μια ξεπεσμένη γυναίκα, κάποια που φαινόταν να μη νιώθει καμία ντροπή ούτε για το παρελθόν της ούτε για το παρόν της.

Οι δυο τους είδαν τον Τρεντλς, αντάλλαξαν ένα βλέμμα και κατευθύνθηκαν προς το μέρος του.

«Επιθεωρητά, αρχιφύλακα, δεν περίμενα να σας δω εδώ», είπε ο λόρδος Ίνγκραμ. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα στη συνοικία;»

Ο Τρεντλς πρόσεξε ότι ο φίλος του τον χαιρέτησε λιγότερο θερμά από το συνηθισμένο. Μήπως είχε παρατηρήσει τα σφιγμένα χείλη του Τρεντλς και είχε συμπεράνει ότι ο επιθεωρητής ένιωθε δυσφορία λόγω της παρουσίας της δεσποινίδας Σάρλοτ Χολμς; Ήταν λογικό ο λόρδος να είναι συγκρατημένος, αφού ήταν φίλος και των δύο. Αλλά ο Τρεντλς δεν μπόρεσε να μην αισθανθεί βαθιά μέσα του θιγμένος, επειδή ο λόρδος Ίνγκραμ τον υποβίβαζε για χάρη της δεσποινίδας Χολμς.

«Δυστυχώς δεν μου επιτρέπεται να συζητήσω θέματα της αστυνομίας», είπε. Δεν του άρεσε καθόλου το μαγκωμένο ύφος του.

Ένας ψηλός άντρας με κόκκινο πρόσωπο βγήκε από το σπίτι. «Α, επιθεωρητά Τρεντλς», είπε με δυνατή φωνή. «Ήρθες. Το πτώμα βρίσκεται μέσα. Το θέαμα δεν είναι καθόλου ευχάριστο».

«Να μη σας καθυστερώ από τη δουλειά σας», είπε ο λόρδος Ίνγκραμ. «Επιθεωρητά, αρχιφύλακα, καλημέρα σας».

Συνόδευσε τη δεσποινίδα Χολμς στην άμαξα, επιβιβάστηκαν και έφυγαν. Ο επιθεωρητής Τρεντλς κοιτούσε το όχημα καθώς απομακρυνόταν. Δεν είχε ιδέα από πού είχαν ενημερωθεί για το έγκλημα, αφού ο ίδιος το είχε πληροφορηθεί μόλις μία ώρα πριν, αλλά είχε ένα προαίσθημα ότι η ανάμειξή τους στην υπόθεση τώρα άρχιζε.

Κι αυτό δεν του άρεσε καθόλου.

Ένα

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΕΞΕΙ ΗΜΕΡΕΣ ΝΩΡΙΤΕΡΑ...

Η εξιστόρηση της ζωής ενός σπουδαίου ανθρώπου,
του Σέρλοκ Χολμς.

Όχι, όχι, πολύ αδιάφορη εισαγωγή. Η δεσποινίς Ολίβια Χολμς
διέγραψε την αράδα.

Θα σας πω μια ιστορία για συμφορές και εκδίκηση.

Ίσως λίγο καλύτερο. Τουλάχιστον κινούσε το ενδιαφέρον πιο
πολύ.

*Η ιστορία μας αρχίζει πριν από μερικές δεκαετίες, μέσα
σε έναν παροξυσμό βίας και προδοσίας. Αφήστε το μυαλό
σας να ταξιδέψει, να διασχίσει τα κύματα του Ατλαντικού
Ωκεανού και να βρεθεί στον αχανή Νέο Κόσμο. Να αφή-
σει πίσω του τις πόλεις της Ανατολικής Ακτής, τις φάρμες
και τις αγροικίες των φιλόξενων περιοχών και να φτάσει
στη μεθόριο. Η γη που απλώνεται από κει και πέρα είναι
τραχιά. Η επιβίωση αμφίβολη. Αλλά, αφού φτάσατε τόσο*

μακριά, δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα, παρά μόνο να προχωρήσετε μπροστά.

Η Λίβια χτύπησε απαλά την άκρη της πέννας της στο κάτω χέιλος της. Έκρινε ότι αυτή η εισαγωγή ήταν καλή. Το σκηνικό σαφές. Οι φράσεις συμπυκνωμένες και μεστές από νόημα. Κι όταν τις διάβασε φωναχτά –όπως πρέπει να διαβάζονται οι καλές ιστορίες–, διέκρινε μια ευχάριστη χροιά στις συλλαβές.

Άραγε ήταν όντως δυνατόν να τα καταφέρει; Να συνθέσει μια συναρπαστική ιστορία εμπνευσμένη από τα κατορθώματα της Σάρλοτ, της αδελφής της;

Την προηγούμενη ημέρα η Σάρλοτ την είχε διαβεβαιώσει ότι ήταν άξια να φέρει σε πέρας αυτό το έργο. Η Λίβια δεν είχε καταφέρει να κλείσει μάτι όλη νύχτα. Καθώς ατένιζε το ταβάνι, της έρχονταν στο μυαλό εικόνες από την ιστορία. Μια καταπράσινη όαση κυκλωμένη από βουνά σε ένα άνυδρο κι αφιλόξενο μέρος, ένα караβάνι από άμαξες που μετέφεραν κουρασμένους αλλά γεμάτους ελπίδα αποίκους, οι οποίοι είχαν προορισμό την Καλιφόρνια, τα φονικά ένστικτα των πολιτοφυλάκων της Γιούτα, που φοβούνταν τον κατατρεγμό και σιχαίνονταν τους ξένους.

Αν κατάφερνε να γράψει αυτή την ιστορία, θα μπορούσε να τη δημοσιεύσει σε κάποιο αναγνωρισμένο περιοδικό ευρείας κυκλοφορίας. Τι μεγάλη ικανοποίηση θα ένιωθε, καθισμένη σε κάποιο σαλόνι της καλής κοινωνίας και παραμελημένη από όλους, να ακούει τους καλεσμένους που τη σνόμπαραν να συζητάνε με θαυμασμό και δέος για τη δική της ιστορία.

Η Λίβια φαντάστηκε την ευχαρίστηση που θα αισθανόταν, την αυταρέσκεια, την αίσθηση υπεροχής.

Έφαγε ένα κομματάκι μπέικον και κοίταξε τον ταξιδιωτικό οδηγό που είχε δανειστεί από τη βιβλιοθήκη. Έπρεπε

οπωσδήποτε να περιγράψει τη Γιούτα με ακρίβεια. Τυχόν ανακρίβειες από την πλευρά της χρονικογράφου του Σέρλοκ Χολμς θα είχαν αποτέλεσμα να επηρεαστεί αρνητικά η άποψη των αναγνωστών για τον σπουδαίο ντετέκτιβ. Έπρεπε να το αποφύγει αυτό πάση θυσία.

Το πρόβλημα ήταν ότι δεν μπορούσε να δώσει μια ολοκληρωμένη εικόνα, γιατί ακόμα και ο ταξιδιωτικός οδηγός παρείχε πολύ αποσπασματικές πληροφορίες. Αναγκαστικά θα μιλούσε με ασάφεια για την ακριβή τοποθεσία –ίσως να συνένωνε μια δυο παραγράφους– και μετά θα στρεφόταν στην εξιστόρηση των πράξεων των προσώπων.

Μόνο που δεν ήξερε ακόμη ποια θα ήταν αυτά τα πρόσωπα. Το θύμα θα ήταν γυναίκα – αυτό ήταν ξεκάθαρο. Αλλά τι θα γινόταν με τον εκδικητή που θα εμφανιζόταν δεκαετίες μετά για να τιμωρήσει τους δράστες; Θα ήταν κι αυτός γυναίκα ή μήπως άντρας; Και ποιοι θα ήταν οι δράστες;

Σύμφωνα με τον Μαρκ Τουέιν, του οποίου η εξιστόρηση της σφαγής στο όρος Μέντους αποτέλεσε την έμπνευση για αυτή την ιστορία εκδίκησης, εννέα άντρες διώχτηκαν ποινικά μετά από το συμβάν, αλλά δικάστηκε μόνο ένας. Όμως αυτοί που γλίτωσαν από τη δικαιοσύνη έγιναν στόχος ενός άγρυπνου εκδικητή. Αλλά οκτώ στόχοι ήταν πάρα πολλοί – δύο ή τρεις ήταν πιο λογικός αριθμός.

Μήπως αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να περιορίσει το εύρος της σφαγής ώστε να υπάρξει αντιστοιχία με τον μικρότερο αριθμό των φονιάδων; Ή μήπως δεν θα πείραζε να πει ότι η δικαιοσύνη τιμώρησε πιο πολλούς; Σύμφωνα με τις καταγραφές, γλίτωσαν μόνο τα παιδιά κάτω των επτά ετών και πολλά τα υιοθέτησαν οικογένειες της περιοχής. Αν ο εκδικητής ήταν ένας από αυτά τα παιδιά, η ιστορία της θα αποκτούσε άλλο επίπεδο πολυπλοκότητας.

Άραγε θα μπορούσε ένα μεγαλύτερο παιδί, ίσως κάποιος έφηβος, να έφυγε μέσα στη νύχτα και να γλίτωσε;

Η Λίβια έτριψε τους κροτάφους της. Θυμήθηκε γιατί ποτέ δεν είχε καταφέρει να προχωρήσει καμία από τις ιστορίες της πέρα από μερικές σελίδες. Ήταν υπερβολικά πολλές οι αποφάσεις που έπρεπε να πάρει. Πολύ θα ήθελε να μη ζούσε σε τόσο περιορισμένο πλαίσιο και να μπορούσε να παίρνει μόνη της τις αποφάσεις που έπρεπε. Όμως, καθώς κοίταζε το χαρτί που είχε μπροστά της και που παρέμενε ουσιαστικά άγραφο, θυμήθηκε ότι η Σάρлот ήταν αυτή που ήθελε να αποφασίζει μόνη της. Η Λίβια απλώς ήθελε να της δώσουν τον κόσμο στο πιάτο, έτοιμο προς κατανάλωση και μάλιστα καρυκευμένο σύμφωνα με τα γούστα της.

Μια υπηρέτρια μπήκε στο σαλόνι του πρωινού γεύματος. Η Λίβια έκλεισε απότομα το σημειωματάριό της. Αλλά η υπηρέτρια απλώς άφησε στο τραπέζι ένα σιδερωμένο αντίτυπο της εφημερίδας και έφυγε χωρίς να βγάλει άχνα.

Η Λίβια έβρισε σιγανά. Γιατί ήταν πάντα τόσο νευρική; Γιατί δεν μπορούσε να είναι ήρεμη και να φέρεται με περισσότερη αρχοντιά;

Πήρε στα χέρια της την εφημερίδα. Κοίταξε αμέσως τις μικρές αγγελίες στο οπισθόφυλλο. Της άρεσαν ιδιαίτερα αυτές που περιείχαν κωδικοποιημένα μηνύματα – κρυφή επικοινωνία ανάμεσα σε εραστές που δεν τολμούσαν να επικοινωνήσουν ανοιχτά.

Η κωδικοποίηση που χρησιμοποιούσαν βασιζόταν σε απλή αλλαγή γραμμάτων, συνήθως τίποτα πιο περίπλοκο από τη μετάθεση ολόκληρου του αλφαβήτου κατά ένα γράμμα πιο κάτω. Κάποιοι φιλοδοξούσαν να φανούν πιο εκλεπτυσμένοι. Για παράδειγμα, κάποια μηνύματα που είχαν αρχίσει να εμφανίζονται πριν από λίγες ημέρες βασιζόταν στην αλλαγή των ήδη τροποποιημένων γραμμάτων με αριθμούς, ανάλογα με τη θέση τους στο αλφάβητο.

Επιπλέον, αυτά τα μηνύματα ήταν και στενάχωρα, καθώς ένας εραστής που είχε γνωρίσει την απόρριψη προσπαθούσε αποκαρδιωμένα αλλά επίμονα να πάρει απάντηση από την άπιστη αγαπημένη του.

Ή τουλάχιστον έτσι ερμήνευε τα μηνύματα η Λίβια. Δεν πίστευε ότι ο αποστολέας θα λάμβανε την περιπόθητη απάντηση, αλλά δεν άντεχε κάθε πρωί να μην τα ελέγξει για να διαπιστώσει αν συνεχιζόταν αυτή η αδιάκοπη αποστολή.

Παραλίγο να μην προσέξει το ψευδώνυμο της αδελφής της. Αλλά κάτι την έκανε να κοιτάξει πάλι τις στήλες που είχε προσπεράσει.

*ΑΚΟΥΤΕ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΘΟΡΥΒΟΥΣ ΣΤΗ ΣΟΦΙΤΑ; ΑΠΕΥ-
ΘΥΝΘΕΙΤΕ ΣΤΟΝ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ*

Τον Ιούνιο του τρέχοντος έτους ο θάνατος του αξιότιμου Χάρινγκτον Σάκβιλ έστρεψε την προσοχή στον κύριο Σέρλοκ Χολμς, αυτόκλητο σύμβουλο της Μητροπολιτικής Αστυνομίας. Έκτοτε ο κύριος Χολμς διαθέτει τις υπηρεσίες του στο κοινό. Γεγονός που οδηγεί στο πλέον λογικό ερώτημα: Τι ακριβώς έχει κάνει για τον απλό εργαζόμενο και για την απλή νοικοκυρά;

Ένας αναγνώστης μας, ο κύριος Σ_____, ισχυρίστηκε με ενθουσιασμό ότι ο κύριος Χολμς τον βοήθησε να αποκωδικοποιήσει στοιχεία που έδινε η αγαπημένη του σχετικά με το δώρο που επιθυμούσε να της κάνει για τα γενέθλιά της. Μια αναγνώστριά μας, η κυρία Ο_____, υποστήριξε ότι ο κύριος Χολμς βρήκε το χαμένο δαχτυλίδι της. Τρεις ηλικιωμένες αδελφές δήλωσαν ότι ο κύριος Χολμς έπαιξε καθοριστικό ρόλο για να πάντρευαν να ανησυχούν εξαιτίας

των μυστηριωδών θορύβων που ακούγονταν στη σοφίτα τους και που τελικά δεν τους προκαλούσαν πνεύματα τα οποία επικοινωνούσαν μέσω κώδικα μορς, αλλά το σαράκι, που απλώς έκανε τη δουλειά του.

Ένας αξιωματούχος της Σκότλαντ Γιαρντ, όταν ρωτήθηκε για την ενασχόληση του κυρίου Χολμς με οικιακά μυστήρια, απάντησε: «Το πώς επιλέγει ο Σέρλοκ Χολμς να περνά τον ελεύθερο χρόνο του δεν αφορά τη Μητροπολιτική Αστυνομία». Ο ίδιος αξιωματούχος αρνήθηκε να απαντήσει αν η Σκότλαντ Γιαρντ σκοπεύει να ζητήσει τη βοήθεια του κυρίου Χολμς στο μέλλον, απλώς διευκρίνισε ότι οι συμβουλές του δεν απαιτούνται σε συνάρτηση με καμία από τις τρέχουσες υποθέσεις.

Μήπως μετά από μια εντυπωσιακή εμφάνιση στο προσκήνιο οι μεγάλες υποσχέσεις που άφησε ο Σέρλοκ Χολμς έχουν ήδη περιοριστεί στο πληκτικό έργο της διαλεύκανσης αξιοπερίεργων οικιακών περιστατικών, όπως, για παράδειγμα, την εξιχνίαση συγκλονιστικών φόνων στο πλαίσιο του κύκλου ζωής του σαρακιού;

Αυτό θα το δείξει ο χρόνος.

«Α, τι ανοησίες!» αναφώνησε η Πενέλοπι Ρεντμείν μόλις διάβασε φωναχτά το άρθρο της εφημερίδας.

«Συμφωνώ», είπε η θεία της, η κυρία Γουάτσον, η ιδιοκτήτρια του σπιτιού.

Κοίταξαν και οι δυο τους το τρίτο άτομο που καθόταν στο τραπέζι, μια κοπέλα ηλικίας περίπου είκοσι πέντε ετών. Φορούσε ένα ροζ φουστάνι με κολλαρισμένο γιακά από λευκή, διάτρητη δαντέλα, που αναδείκνυε τις λαμπερές ξανθές μπούκλες της, τα μεγάλα γαλανά μάτια της και τα σαρκώδη χείλη της. Την ίδια

δαντέλα με τρεις πτυχές είχαν και τα μανικέτια της, οι άκρες των οποίων χάιδευαν το τραπεζομάντιλο καθώς άλειφε με βούτυρο ένα φρεσκοψημένο ψωμάκι.

Έκανε τη δουλειά της με μεγάλη αυτοσυγκέντρωση – η δεσποινίς Σάρλοτ Χολμς, όπως είχε καταλάβει η κυρία Γουάτσον από την πρώτη στιγμή, έπαιρνε στα σοβαρά το φαγητό της. Για την ακρίβεια, με δεδομένη την παχουλή σιλουέτα της και το διπλοσάγονο που έκανε δειλά την εμφάνισή του –τα χαρακτηριστικά της ήταν υπέροχα, αλλά το πρόσωπό της δεν διεκδικούσε δάφνες τελειότητας αναφορικά με τη δομή των οστών του–, θα υπέθετε κανείς εύκολα ότι η δεσποινίς Χολμς είχε τον νου της μόνο στο φαγητό.

Η δεσποινίς Χολμς έφαγε μια μπουκιά από το ψωμάκι της με έκφραση που πρόδιδε την ευχαρίστησή της. Όμως, όταν μίλησε, το ύφος της ήταν σοβαρό και μετρημένο. «Εμένα μου άρεσε το άρθρο. Η χρονική συγκυρία είναι καλή – τις επόμενες δύο εβδομάδες δεν θα χρειαστεί να ξοδέψουμε χρήματα για διαφήμιση. Και, ειλικρινά, το ειρωνικό ύφος του συντάκτη είναι προς όφελός μας. Τα περίεργα περιστατικά που συμβαίνουν σε κάθε σπίτι αποτελούν τη ραχοκοκαλιά της δουλειάς μας. Πρέπει να υπάρχουν κάμποσοι απλοί εργαζόμενοι και κάμποσες απλές νοικοκυρές που αποφάσισαν να μη ζητήσουν τη βοήθεια του Σέρλοκ Χολμς επειδή τον γνωρίζουν κυρίως ως τον άνθρωπο που δίνει συμβουλές στη Σκότλαντ Γιαρντ σε υποθέσεις φόνων. Τώρα που διαπιστώνουν ότι ο Χολμς θα χαρεί να προσφέρει τη βοήθειά του για περίεργες οικιακές καταστάσεις είναι πιο πιθανό να μας χτυπήσουν την πόρτα».

Κοίταξε το ψωμάκι της λες και σκεφτόταν αν έπρεπε να το αλείψει με επιπλέον βούτυρο. Ο όρος *Μέγιστο Ανεκτό Διπλοσάγονο* εμφανίστηκε στο μυαλό της κυρίας Γουάτσον – τον είχε

επινοήσει την πρώτη φορά που κάθισαν μαζί στο τραπέζι και αποτελούσε το όριο για να αποφασίσει η δεσποινίς Χολμς αν θα έτρωγε όσο θα ήθελε ή θα υπέκυπτε στη θλιβερή ανάγκη να περιορίσει την όρεξή της.

Η δεσποινίς Χολμς, με ολοφάνερη λύπη, άφησε κάτω το μαχαίρι του βουτύρου. «Άλλωστε έχω σε υπόληψη τη διαλεύκανση οικιακών μυστηρίων. Αποδίδουν οικονομικά και επιπλέον δεν κινδυνεύει κανείς».

«Συμφωνώ!» είπε η Πενέλοπι εύθυμα.

Η κυρία Γουάτσον πήρε σοβαρό ύφος. «Εμένα πάντως δεν μου αρέσει η ειρωνεία του άρθρου».

«Τότε, θεία Τζο, θα έπρεπε να χάρεσαι που ο συντάκτης δεν γνωρίζει το πραγματικό φύλο του Σέρλοκ Χολμς». Η Πενέλοπι χτύπησε με τον δείκτη του χεριού της το προσβλητικό άρθρο. «Υπονοεί ξεκάθαρα ότι η ευφυΐα του Σέρλοκ Χολμς αποδυναμώθηκε εξαιτίας των καθημερινών προβλημάτων του Λονδίνου. Φαντάσου τι θα γίνει έτσι και μάθει ότι ο Σέρλοκ Χολμς είναι μια γυναίκα που ασχολείται με το να καθησυχάζει ηλικιωμένες χήρες. Κάτι τέτοιο θα σημάνει απόλυτη ακύρωση της εν λόγω ευφυΐας».

Η δεσποινίς Χολμς έφαγε μια μικρή μπουκιά από το ψωμάκι της. Αν ήταν άλλη γυναίκα στη θέση της, αυτή η χειρονομία ίσως ερμηνευόταν ως αριστοκρατική, αλλά η κυρία Γουάτσον υποψιαζόταν ότι η δεσποινίς Χολμς απλώς προσπαθούσε να παρατείνει την απόλαυση, αφού δεν μπορούσε να φάει και δεύτερο ψωμάκι.

«Δεν διατρέχουμε τέτοιο κίνδυνο», είπε. «Ακόμα κι αν σταθώ στη μέση της πλατείας Τραφάλγκαρ και λύσω προβλήματα επιτόπου, πολλοί θα πιστεύουν ότι τις απαντήσεις τις παίρνω με κρυφό τρόπο – και βέβαια από άντρες».

«Μα δεν θέλεις αναγνώριση για τα κατορθώματά σου;» ρώτησε η Πενέλοπι.

Η δεσποινίς Χολμς έφαγε άλλη μία μπουκίτσα. «Το μόνο που θέλω είναι να χρησιμοποιώ τις ικανότητές μου και να αμείβομαι καλά για τη δουλειά μου».

Η ψυχραιμία της θα μπορούσε να ερμηνευθεί ως αξιέπαινη ωριμότητα, ιδίως αφού τελευταία οι συνθήκες της ζωής της είχαν αλλάξει δραματικά. Αλλά η δεσποινίς Χολμς δεν είχε την τάση να υποκύπτει σε συναισθήματα που τάραζαν την ισορροπία της και που ο περισσότερος κόσμος ή τα θεωρούσε δεδομένα ή τα καταπίεζε από συνήθεια.

Για την ακρίβεια, η κυρία Γουάτσον είχε την εντύπωση ότι η δεσποινίς Χολμς εξέταζε μια κατάσταση όπως μια μοδίστρα έπαιρνε τα μέτρα μιας πελάτισσας και μετά έριχνε μια ματιά σε έναν κατάλογο απαντήσεων, όπως μια μοδίστρα μελετούσε ένα δειγματολόγιο μεταξωτών και βελούδινων υφασμάτων.

Δεν ήταν τόσο πολύ υπολογισμός όσο... Η πιο παραπλήσια αντιστοιχία που μπορούσε να βρει η κυρία Γουάτσον ήταν με έναν ξένο που μάθαινε αγγλικά σε προχωρημένη ηλικία. Μέσω της επιμονής και της εξάσκησης, ο ξένος είχε καταφέρει να μάθει σε επαρκές επίπεδο τη σύνταξη, τη γραμματική και το λεξιλόγιο της γλώσσας. Αλλά το να κάνει μια συζήτηση θα ήταν πάντα μια μεγάλη δοκιμασία, λόγω των ιδιωματισμών και των ιδιομορφιών που δυσκολεύουν όποιον δεν έχει για μητρική του γλώσσα τα αγγλικά.

«Δεσποινίς Χολμς», είπε η Πενέλοπι, γέρνοντας μπροστά με ανυπομονησία, «με δεδομένο ότι θα σου έρθουν κι άλλοι πελάτες, μήπως θέλεις να με αφήσεις να κάνω κάτι αυτό το καλοκαίρι; Θα χαρώ να υποδέχομαι τον κόσμο στο σαλόνι του σπιτιού στην οδό Άπερ Μπέικερ και να σερβίρω τσάι. Όπως εσύ, έτσι κι εγώ δεν περιφρονώ καθόλου τα οικιακά μυστήρια και τα παράξενα γεγονότα της καθημερινής ζωής».

Η κυρία Γουάτσον ξαφνιάστηκε. Θα προτιμούσε να την είχε συμβουλευτεί η Πενέλοπι πριν κάνει την ερώτηση απευθείας στη δεσποινίδα Χολμς. Το κυριότερο όμως ήταν ότι η δουλειά του Σέρλοκ Χολμς δεν είχε να κάνει μόνο με οικιακά μυστήρια και παράξενα γεγονότα της καθημερινής ζωής. Για παράδειγμα, η πρόσφατη υπόθεση της κυρίας Μάρμπλτον δεν είχε καμία σχέση με ηλικιωμένες που είχαν απορήσει με κάτι παράξενους θορύβους που ακούγονταν στη σοφίτα τους.

«Και, φυσικά, η αληθινή μου φιλοδοξία είναι να παραστήσω την αδελφή του Σέρλοκ Χολμς», συνέχισε η Πενέλοπι. «Μπορεί να μην είμαι επαγγελματίας ηθοποιός, αλλά η θεία μου μπορεί να βεβαιώσει ότι έστηνα παραστάσεις για χάρη της όταν ήμουν μικρή και έπαιζα την Ιουλιέτα πολύ πειστικά – κι ακόμα καλύτερα τη λαίδη Μάκβεθ».

Η δεσποινίς Χολμς κοίταξε την κυρία Γουάτσον. «Η κυρία Γουάτσον είναι υπεύθυνη για την ανάθεση των καθηκόντων. Σίγουρα θα σε ενημερώσει αν χρειαστούμε βοηθό στο σπίτι της οδού Άπερ Μπέικερ».

«Αχά. Όστε κατάλαβες το κόλπο που έκανα. Είχα την ελπίδα ότι θα παρέκαμπτα την αυστηρότητα της θείας μου». Η Πενέλοπι χαμογέλασε αυθάδικα στην κυρία Γουάτσον. «Αλλά τώρα καταλαβαίνω ότι έχω να ανεβώ ολόκληρο βουνό. Ευτυχώς που μου επιτρέπει η ιδιοσυγκρασία μου να επιτυγχάνω ηράκλειους άθλους».

Σηκώθηκε χωρίς να περιμένει να απαντήσει η κυρία Γουάτσον. «Καλύτερα να πάω να βάλω φόρεμα περιπάτου. Πρέπει να βιαστούμε να κάνουμε τον καθημερινό μας περίπατο πριν πιάσει πάλι βροχή».

Η δεσποινίς Χολμς συνέχισε να τρώει το ψωμάκι της μπουκίτσα μπουκίτσα ενώ η κυρία Γουάτσον ανακάτευε το τσάι της και ανησυχούσε. Εκείνο το πρωί είχε έρθει ένα μήνυμα από τον λόρδο

Ίνγκραμ, που την ενημέρωνε ότι η δεσποινίς Χολμς είχε καταλάβει το κόλπο τους – ότι η κυρία Γουάτσον δεν είχε πέσει τυχαία πάνω στην εξορισμένη δεσποινίδα Χολμς, αλλά της είχε αναθέσει ο λόρδος Ίνγκραμ να βοηθήσει τη νεαρή κοπέλα που είχε ανάγκη.

Αλλά η δεσποινίς Χολμς δεν είπε τίποτα για το ζήτημα, ούτε ο λόρδος Ίνγκραμ περίμενε ότι θα το έκανε. *Πιστεύω ότι μας κρατάει κακία – σίγουρα όχι απέναντι σ' εσένα*, της είχε γράψει. *Αλλά κατάλαβα ότι απογοητεύτηκε. Είχε αποφύγει την καταστροφή χάρη σε αυτούς που ήξερε πριν τον ξεπεσμό της και όχι επειδή η ζωή αποδείχτηκε πολύ πιο εύκολη από όσο περίμενε.*

Η κυρία Γουάτσον δεν γνώριζε τη δεσποινίδα Χολμς όσο καιρό την ήξερε ο λόρδος Ίνγκραμ, αλλά δεν αντιλαμβανόταν ούτε εκνευρισμό ούτε απογοήτευση από την πλευρά της κοπέλας. Κι αυτό της προκαλούσε άγχος. Είχε σε μεγάλη υπόληψη τη δεσποινίδα Χολμς και δεν ήθελε με τίποτα να χαλάσει τη σχέση της μαζί της άθελά της.

Όμως πώς θα μπορούσε να θίξει το ζήτημα; Πώς θα μπορούσε να διαβεβαιώσει τη δεσποινίδα Χολμς ότι η αγάπη της ήταν ειλικρινής χωρίς να δώσει την εντύπωση ότι εκδήλωνε τα αισθήματά της με υπερβολικό τρόπο;

Η δεσποινίς Χολμς τελείωσε το ψωμάκι της καθώς και ό,τι άλλο υπήρχε στο πιάτο της. «Αν μου επιτρέπεις, κυρία», είπε με τη συνηθισμένη αταραξία της, «πάω να αλλάξω κι εγώ και να ετοιμαστώ για τον περίπατό μας».

«Είδες στην εφημερίδα το άρθρο για τον Σέρλοκ Χολμς;» ρώτησε η σύζυγος του επιθεωρητή Τρεντλς καθώς του έφτιαχνε τη γραβάτα.

Το είχε δει. «Όχι, μάλλον μου διέφυγε. Τι έλεγε;»

Η Άλις πήρε σοβαρό ύφος. «Εδώ που τα λέμε, τίποτα που να

αξίζει να το διαβάσεις. Μιλούσε πολύ ειρωνικά για τους απλούς ανθρώπους που είναι πελάτες του και για τα προβλήματά τους που δεν είναι καθόλου συνταρακτικά. Δεν θα έπρεπε να θεωρείται δεδομένο ότι ο απλός κόσμος δεν είναι βουτηγμένος στην εγκληματικότητα;»

Χάιδεψε τον τελειωμένο κόμπο και κοίταξε τον επιθεωρητή. Τα μάτια της ήταν πιο πολύ πράσινα παρά καστανά. «Κι εκείνος ο αξιωματούχος της Σκότλαντ Γιαρντ που έκανε τη δήλωση δεν μου φάνηκε καλύτερος. Θα περίμενε κανείς ότι η Σκότλαντ Γιαρντ θα έδειχνε μεγαλύτερη ευγνωμοσύνη».

Αυτός ήταν ο αξιωματούχος που είχε κάνει την αυστηρή δήλωση. Το γεγονός ότι εκείνη δεν το ήξερε έκανε το σχόλιό της ακόμα πιο δηκτικό.

«Τι άλλο θα μπορούσε να πει κάποιος από τη Σκότλαντ Γιαρντ εκτός από το προφανές;»

Μήπως ο επιθεωρητής είχε πάρει αμυντικό ύφος; Ή έστω πιο αμυντικό από όσο χρειαζόταν;

Το βλέμμα της ήταν γεμάτο περιέργεια και απορία και... Ήταν δυνατόν να συμβαίνει αυτό; Υπήρχε πράγματι ένα ελάχιστο ίχνος καχυποψίας; «Δέω να γράψω στη δεσποινίδα Χολμς για να της πω ότι θεωρώ το άρθρο σκέτο σκουπίδι».

Όχι, δεν θα της γράψεις.

Αυτή τη σκέψη την κράτησε για τον εαυτό του.

Όταν τελείωσε η συνάντησή μας, κατάλαβα ότι δεν θα την είχα ποτέ ξανά σε υπόληψη, είχε εξομολογηθεί στη γυναίκα του λίγο μετά τη γνωριμία του με τη δεσποινίδα Χολμς. Αλλά δεν είχε πει στην Άλιν την αλήθεια – δηλαδή ότι δεν υπήρχε Σέρλοκ Χολμς, ποτέ δεν είχε υπάρξει, παρά μόνο μια γυναίκα που διέθετε τρομερό μυαλό.

Μια γυναίκα που δεν ήταν πλέον αποδεκτή από την κοινωνία. Αλλά γιατί να φανεί τόσο σκληρός; Γιατί να μην αφήσει την

Άλιν να χαρεί την ψευδαίσθηση της ύπαρξης ενός σπουδαίου ντετέκτιβ που βασιζόμενος στην ευφυΐα του έλυνε μυστήρια ενώ βρισκόταν άρρωστος στο κρεβάτι του περιτριγυρισμένος από γυναίκες που τον νοιάζονταν;

Εκείνη έκλεισε το πρόσωπό του ανάμεσα στις παλάμες της. «Συμβαίνει κάτι;»

Πριν από λίγο καιρό ο επιθεωρητής πίστευε ότι ήταν ο πιο τυχερός άνθρωπος στον κόσμο. Είχε την εύνοια των ανωτέρων του, τον σεβασμό των υφισταμένων του και την αγάπη της πιο τέλει γυναίκας. Για να μην αναφέρουμε και την απευθείας επικοινωνία με τον ίδιο τον Σέρλοκ Χολμς – θείο δώρο για την καριέρα του.

Βέβαια ο Θεός προτίμησε να μην του χαρίσει παιδιά. Πάντως ένωθε ευγνωμοσύνη για όλα όσα του είχαν δοθεί. Και τότε αποδείχτηκε ότι ο Σέρλοκ Χολμς ήταν μια αμετανόητη γυναίκα χαλαρών ηθών. Και η Άλιν... Η Άλιν τού είχε πει ότι φιλοδοξούσε να πάρει τα ηνία της εταιρείας Κάζινς, της σπουδαίας βιομηχανίας που ήταν έργο ζωής του πατέρα της.

Ο Τρεντλς δεν το περίμενε αυτό. Η Άλιν ήταν έξυπνη και μορφωμένη, καθώς και ικανή και με οργανωτικό μυαλό. Φιλόδοξη όμως; Και μάλιστα πολύ πιο πάνω από τις δυνάμεις της;

Φυσικά δεν υπήρχε κίνδυνος να διευθύνει εκείνη την εταιρεία Κάζινς – είχε αποδεχτεί την άρνηση του πατέρα της να τη συμπεριλάβει στην εταιρεία. Έτσι κι αλλιώς τώρα πια η εταιρεία βρισκόταν στα χέρια του αδελφού της.

Όμως αυτή η αποκάλυψη του είχε προκαλέσει σωρεία συναισθημάτων, από σοκ μέχρι αγωνία και θλίψη. *Γιατί θέλεις πράγματα που δεν μπορώ να σου προσφέρω; Γιατί επιθυμείς να αποκτήσεις δύναμη και να ασχοληθείς με πράγματα που δεν ταιριάζουν σε μια γυναίκα; Και μήπως τελικά δεν είσαι αυτή που νόμιζα, αυτή που αγαπούσα και σεβόμουν;*

«Τίποτα δεν συμβαίνει», της απάντησε, μετά από καθυστέρηση που ήταν αχρείαστα μεγάλη. «Γιατί ρωτάς;»

Η Άλις φάνηκε σαν να σκεφτόταν αν έπρεπε να πει κάτι. «Τώρα τελευταία είσαι λιγάκι αφηρημένος».

«Μερικές φορές γυρίζω από τη δουλειά κάπως κουρασμένος».

Τον παρατήρησε για μερικές στιγμές ακόμα, έπειτα χαμογέλασε και τον φίλησε στο μάγουλο. «Τότε θα κάνουμε αυτή την Κυριακή πραγματική μέρα ξεκούρασης».

Ο επιθεωρητής δεν ήταν σίγουρος αν τον πίστεψε ή αν απλώς άφηνε κατά μέρους το ζήτημα προσωρινά.

Η Άλις πήγε στο έπιπλο της τουαλέτας και φόρεσε το κυριακάτικο καπέλο της, ένα περίτεχνο κατασκευάσμα που θύμιζε γοτθικό καθεδρικό ναό. «Α, παραλίγο να το ξεχάσω. Ενώ ήσουν στο μπάνιο, ήρθε μήνυμα από την Έλινορ. Ο Μπάρναμπι δεν αισθάνεται καλά. Ζητάει να αναβάλουμε το κυριακάτικο δείπνο μας για την άλλη εβδομάδα».

Ο Μπάρναμπι Κάζινς, ο επικεφαλής της εταιρείας Κάζινς, και η σύζυγός του, η Έλινορ, ήταν δύο άνθρωποι που ο Τρεντλς δεν συμπαθούσε καθόλου. Τα αισθήματα ήταν αμοιβαία. Τότε που ζούσε ο Μόρτιμερ Κάζινς, ο αξιότιμος πεθερός του, όλη η οικογένεια συναντιόταν μετά την εκκλησία για το κυριακάτικο δείπνο. Μετά τον θάνατό του, τα οικογενειακά κυριακάτικα δείπνα αραίωναν όλο και περισσότερο. Στην αρχή γίνονταν μία φορά στις δεκαπέντε ημέρες, έπειτα μία φορά τον μήνα και τώρα μία φορά κάθε δύο μήνες.

«Μήπως από δω και πέρα θα συναντιόμαστε μία φορά το τρίμηνο;» Όχι ότι τον πείραζε που δεν θα τους έβλεπε, αλλά αυτή η κατάσταση ήταν προσβλητική.

Η Άλις πέρασε μια μεγάλη καρφίτσα στην κορυφή του καπέλου της. Τον κοίταξε κατάματα μέσα από τον καθρέφτη. «Στην

αρχή αυτό σκέφτηκα κι εγώ. Μέχρι τώρα όμως, όσες φορές ήθελαν να μη συναντηθούμε, έλεγαν ότι η Έλινορ δεν αισθανόταν καλά. Είναι η πρώτη φορά που αυτόν τον ρόλο τον αναλαμβάνει ο Μπάρναμπι και συνεπώς αναρωτιέμαι μήπως τελικά είναι στ' αλήθεια αδιάθετος».

Ο Τρεντλς ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν πιστεύω να με σέρνεις να τον επισκεφτούμε, έτσι;»

«Όχι, αλλά μπορεί να πάω να τον επισκεφτώ εγώ το βράδυ». Του χαμογέλασε πάλι. «Εσύ φρόντισε να ξεκουραστείς και να χαρείς το ρεπό σου, επιθεωρητά».

Η Σάρлот Χολμς στεκόταν στο παράθυρο του δωματίου της και ατένιζε την πρασινάδα του πάρκου Ρίτζεντ στην άλλη πλευρά του δρόμου. Αραιή ομίχλη πλανιόταν στη λίμνη, που διακρινόταν ελάχιστα πίσω από τα μεγάλα δέντρα, που ήταν βαρυφορτωμένα με τα μουσκεμένα από τη βροχή φύλλα.

Της άρεσαν οι χειμερινές νεροποντές, αλλά απολάμβανε και το καλοκαιρινό ψιλόβροχο – όταν βέβαια είχε κεραμίδι πάνω από το κεφάλι της και δεν φοβόταν μην τυχόν χάσει το εν λόγω κεραμίδι.

Ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι δεν είχε μείνει ποτέ της σε ωραιότερο σπίτι από αυτό.

Ο πατέρας της, ο σερ Χένρι Χολμς, βαρονέτος, είχε κάποτε σπίτι στο Λονδίνο. Αλλά αυτό πουλήθηκε πολύ καιρό πριν η Σάρлот κάνει την πρώτη της σεζόν. Κάθε χρόνο η μητέρα της Σάρлот, η λαίδη Χολμς, θρηνούσε αυτή την απώλεια. Αχ, πόσο καλύτερα θα ήταν αν είχαν δικό τους σπίτι αντί να νοικιάζουν.

Τα σπίτια που νοίκιαζαν βρίσκονταν σε συνοικίες πολύ πιο αριστοκρατικές από αυτή στην οποία βρισκόταν το σπίτι της κυρίας Γουάτσον, αλλά αυτό σήμαινε ότι ήταν ακριβά και ποτέ δεν

είχαν τον απαραίτητο χώρο για να καλύπτονται οι ανάγκες της λαϊκής Χολμς. Ήταν αδύνατο να παρατεθεί δείπνο για πάνω από δεκαέξι άτομα, ενώ η οργάνωση χορού της προκοπής ήταν κάτι που ανήκε στη σφαίρα της φαντασίας. Το καλύτερο που μπορούσαν να κάνουν για να υπάρξει χώρος για χορό ήταν να βγάξουν τα έπιπλα από το καθιστικό και να ελπίζουν ότι οι κύριοι που θα τολμούσαν να χορέψουν βαλς εκεί μέσα θα είχαν την απαιτούμενη ικανότητα να μη ρίχνουν τις παρτενέρ τους πάνω στους άλλους καλεσμένους.

Αυτά τα σπίτια δεν είχαν καλή θέα ούτε διέθεταν μοντέρνα υδραυλικά. Και βέβαια δεν είχαν ηλεκτρικό, κάτι που ακόμα δεν είχε συνηθίσει. Οι γονείς της δεν είχαν ποτέ καλή μαγειρίσσα σαν τη μαντάμ Γκασκόιν, ούτε μπάτλερ ικανό σαν τον κύριο Μίαρς. Και μάλιστα η Σάρλοτ δεν είχε ποτέ δικό της δωμάτιο.

Είχε την ενοχλητική αίσθηση ότι δεν της άξιζε τόση καλοτυχία – ή έστω δεν είχε κάνει κάτι για να την κερδίσει με την αξία της. Δεν ήξερε πώς να αποδεχτεί το γεγονός ότι τον σπόρο αυτής της καλοτυχίας τον είχε σπείρει ο λόρδος Ίνγκραμ, του οποίου τη βοήθεια δεν είχε επιδιώξει ακόμα και στις στιγμές της απόλυτης απελπισίας της, επειδή δεν ήθελε να του είναι υποχρεωμένη.

Αλλά τώρα του είχε υποχρέωση για πάντα.

Η βροχή άρχισε μόλις γύρισαν από τον περίπατό τους, στη διάρκεια του οποίου η δεσποινίς Πενέλοπι Ρεντμείν, με ακλόνητη ευθυμία, προσπαθούσε να κάμψει την αντίσταση της κυρίας Γουάτσον. Η κυρία Γουάτσον εξακολουθούσε να αντιστέκεται με σθένος. Η Σάρλοτ διατηρούσε –χωρίς κόπο, πρέπει να ειπωθεί αυτό– την απόλυτη ουδετερότητά της.

Προς το παρόν η κυρία Γουάτσον απολάμβανε ένα διάλειμμα από τις επίμονες κρούσεις της δεσποινίδας Ρεντμείν. Οι δύο γυναίκες βρίσκονταν στην εκκλησία. Η Σάρλοτ είχε να πάει στην

εκκλησία από τότε που το έσκασε από το σπίτι της. Μάλλον τον Θεό δεν θα τον πείραζε αν έμπαινε στον οίκο Του –άλλωστε ο Χριστός συγχρωτιζόταν οικειοθελώς με γυναίκες των οποίων η υπόληψη δεν ήταν άσπιλη–, αλλά οι πιστοί Του είχαν τη συνήθεια να μην επιδεικνύουν την ίδια μεγαλοψυχία.

Εν πάση περιπτώσει, είχε κανονίσει ένα ραντεβού, το οποίο δεν είχε αναφέρει στην κυρία Γουάτσον.

Με την ομπρέλα στο χέρι, κατευθύνθηκε στον αριθμό 18 της οδού Άπερ Μπέικερ. Το σπίτι ανήκε στην κυρία Γουάτσον, που κανονικά το νοίκιαζε. Τώρα τελευταία όμως είχε γίνει η κατοικία του φανταστικού Σέρλοκ Χολμς, που έπασχε από μια μυστηριώδη ασθένεια, η οποία τον είχε καθηλώσει στο κρεβάτι. Πλέον ήταν αδύνατη η απευθείας επικοινωνία μαζί του, με αποτέλεσμα η αδελφή του να έχει αναλάβει τον ρόλο της ιέρειας του μαντείου στην οποία έπρεπε να απευθύνονται οι πελάτες προκειμένου να πάρουν τις πολύτιμες απαντήσεις που της μετέφερε ο μεγάλος μάντης.

Κανονικά τον ρόλο της αδελφής τον έπαιζε η Σάρλοτ, αν και σε ορισμένες περιπτώσεις τον είχε αναλάβει και η κυρία Γουάτσον.

Το σαλόνι του σπιτιού στον αριθμό 18 της οδού Άπερ Μπέικερ ήταν σχετικά μεγάλο, επιπλωμένο με άνετες πολυθρόνες τοποθετημένες σε ημικύκλιο μπροστά στο τζάκι. Η ατμόσφαιρα μύριζε ούισκι και καπνό, σημάδι ανδρικής παρουσίας, αλλά όχι σε τέτοιο βαθμό ώστε να φέρνει στον νου παμπ. Υπήρχε επίσης και η μυρωδιά αναρρωτηρίου, καμφοράς και λαδιού από λιναρόσπορο. Και πάνω από όλα αυτά πλανιόταν γαλήνια το άρωμα λουλουδιών, χάρη στο φρέσκο μπουκέτο που πάντα στόλιζε το περβάζι στο αψιδωτό παράθυρο.

Ακριβώς στις έντεκα ήχησε το κουδούνι της εξώπορτας – ο λόρδος Μπάνκροφτ, όπως και ο αδελφός του, ήταν εξαιρετικά

ακριβής στα ραντεβού του, ένα από τα λίγα κοινά χαρακτηριστικά μεταξύ τους.

«Φαίνεται μια χαρά, δεσποινίς Χολμς», είπε καθώς βολευόταν στο κάθισμα που του υπέδειξε εκείνη. Έδειχνε κάπως ξαφνιασμένος.

Η Σάρλοτ είχε βάλει το τσαγερό να βράσει και το είχε χρονομετρήσει για να είναι έτοιμο την ώρα της άφιξής του. Πήρε μια τσαγιέρα, τη γέμισε και έριξε μέσα δύο κουταλάκια τσαγιού Κεϋ-λάνης. «Ευχαριστώ, κύριε».

Από μερικές απόψεις, ο λόρδος ήταν το ακριβώς αντίθετο του αδελφού του. Ενώ ο λόρδος Ίνγκραμ ακτινοβολούσε αρρενωπότητα και μαγνήτιζε με τη γοητευτική εμφάνισή του, ο λόρδος Μπάνκροφτ δεν διέθετε τίποτα το χαρισματικό ως προσωπικότητα. Αντί όμως να περνάει αδιάφορος, κατάφερνε, όπως έλεγαν όλοι, να μειώνει όσους βρίσκονταν δίπλα του στις διάφορες κοινωνικές εκδηλώσεις.

Ο αχώνευτος χαρακτήρας του οφειλόταν σε εκπληκτική έλλειψη ζεστασιάς, επίμονη προσκόλληση στους κοινωνικούς τύπους και υπερβολική χρήση σκεπτικισμού. Η Λίβια είχε βρεθεί κάποτε σε δειπνο μαζί του. Είχε υποχρεωθεί για ατελείωτες ώρες να απαντάει σε ερωτήσεις που αφορούσαν μεγάλη γκάμα θεμάτων, από την πρακτικά ανύπαρκτη μόρφωση των θυγατέρων της οικογένειας Χολμς έως τα παραλειπόμενα των βουλευτικών εκλογών στην επαρχία, όπου διέμεναν μετά την αποτυχημένη απόπειρα του πατέρα τους να εκλεγεί. Ο λόρδος Μπάνκροφτ είχε απαιτήσει να του παραθέσει η Λίβια την πηγή της πληροφόρησής της και να του δικαιολογήσει τις απόψεις της ενώ εκείνος παρίστανε τον δικηγόρο του διαβόλου και ρωτούσε γιατί η Λίβια δεν πίστευε το ακριβώς αντίθετο από αυτό που πίστευε.

Η Λίβια, που έπασχε ήδη από έλλειψη αυτοπεποίθησης,

γύρισε σπίτι κλαίγοντας, πεπεισμένη ότι ήταν ο πιο ηλίθιος και αδαής άνθρωπος στον κόσμο.

Η κοινωνική συμπεριφορά του δεν οφειλόταν σε κακία, αλλά στην υποχρέωση, όπως την αντιλαμβάνόταν αυτός. Είχε υποχρέωση να συντηρεί τη συζήτηση στο τραπέζι, οπότε ήταν αποφασισμένος να το κάνει. Αλλά τα ενδιαφέροντά του ήταν ελάχιστα και τα χόμπι του ανύπαρκτα. Δεν ήθελε να ενημερώσει κανέναν για πράγματα που έπρεπε να είχε ήδη μάθει από εφημερίδες και βιβλία – και φυσικά δεν ήταν δυνατόν να εξιστορήσει σε ταπεινές ντεμπιτάντ τις μυστικές αποστολές που αναλάμβανε για λογαριασμό του Στέμματος.

Κι έτσι έκανε ερωτήσεις σε αυτούς με τους οποίους συναναστρεφόταν, άσχετα από το αν ήταν άντρες ή γυναίκες. Η Σάρλοτ είχε ακούσει κυρίους να βρίζουν αισχρά μετά από μια συνάντηση μαζί του, επειδή τους είχε κάνει σωστή ανάκριση σχετικά με τη διαχείριση των κτημάτων τους, τις φιλίες τους και τα άλογά τους. Μετά αισθάνονταν ανώριμοι και άσχετοι, όπως είχε αισθανθεί και η Λίβια.

Η Σάρλοτ, από την άλλη, τα πήγαινε καλά με τον λόρδο Μπάνκροφτ. Παρέθετε την πηγή της πληροφόρησής της και δεν ήταν ιδιαίτερα ισχυρογνώνμων – οι απόψεις, λόγω της φύσης τους, ήταν λογικό να αλλάζουν. Επειδή δεν είχε ούτε την επιθυμία να του γίνει αρεστή ούτε την ανάγκη να τον εντυπωσιάσει, απαντούσε σε όλες τις ερωτήσεις του και, όταν εκείνος ξέμενε από ερωτήσεις, δεν την πείραζε να τρώει σιωπηλά.

Όπως έκανε τώρα, που μασουλούσε ένα κομμάτι πεντανόστιμο κέικ ενώ ο λόρδος Μπάνκροφτ κοίταζε τριγύρω στο σαλόνι.

«Ευχάριστο περιβάλλον», της είπε μετά από λίγο. «Και εξαιρετικό κέικ».

«Ευχαριστώ», του αποκρίθηκε.

Η Σάρλοτ είχε παρατηρήσει ότι πολλοί άνθρωποι και ιδίως οι γυναίκες ανταποκρίνονταν σε μια φιλοφρόνηση εξηγώντας τι είχαν κάνει –ή δεν είχαν κάνει– για να τη δικαιούνται. Όμως με τον λόρδο Μπάνκροφτ ο σωστός τρόπος επικοινωνίας ήταν οι μονολεκτικές απαντήσεις, εκτός κι αν κάποιος είχε την ετοιμότητα να επιβεβαιώσει την ταυτότητα όσων είχαν στο παρελθόν στην κατοχή τους τις πολυθρόνες του, εμφανίζοντας επίσημα πιστοποιητικά από ξυλουργούς και ταπετσιέρηδες που είχαν πεθάνει από καιρό – ή να ομολογήσει ότι οι εν λόγω πολυθρόνες ήταν φτηνές απομιμήσεις φτιαγμένες στο Λιντς.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση πάντως μπήκε στον πειρασμό να πει κάτι για το κέικ, που του άξιζε κάθε έπαινος. Άγγιξε το πλάι της τσαγιέρας για να υπολογίσει τη θερμοκρασία του τσαγιού. «Λόρδε μου, ήθελες να δεις τον Σέρλοκ Χολμς για κάτι;»

«Αυτό έγραφα στο μήνυμά μου; Όχι. Ήρθα για να δω εσένα, δεσποινίς Χολμς».

Το προηγούμενο βράδυ ο λόρδος Ίνγκραμ, όταν έφερε το μήνυμα του λόρδου Μπάνκροφτ, είπε μισοαστεία: *Πάντα φοβόμουν ότι θα ερχόταν αυτή η μέρα όταν ο Μπάνκροφτ θα καταλάβαινε τι μυαλό έχεις και θα σε γύρευε*. Η Σάρλοτ, από την άλλη, δεν είχε την ίδια αισιοδοξία. Ο λόρδος Μπάνκροφτ είχε συνηθίσει να λύνει μόνος του τα προβλήματά του. Είχε πολύ περισσότερα μέσα από τον επιθεωρητή Τρεντλς. Και κατά πάσα πιθανότητα θεωρούσε ότι οι γυναίκες δεν πρόσφεραν τίποτα. Εξυπηρετούσαν μόνο τον βιολογικό σκοπό της ύπαρξής τους.

Το ύφος του, ένα ιδιαίτερο μείγμα πιεστικότητας και δισταγμού, ενίσχυσε τις υποψίες της, αλλά απλώς σταύρωσε τα χέρια της στην ποδιά της. «Α».

«Στενοχωρηθήκαμε όλοι όταν έφυγες από το σπίτι σου», της είπε. «Ησυχάσαμε όταν μάθαμε ότι στάθηκες στα πόδια σου».

Την κοίταξε. Εκείνη του σέρβιρε ένα φλιτζάνι τσάι. «Αν θυμάμαι καλά, δεν βάζεις ζάχαρη».

«Σωστά».

Έβαλε γάλα και ζάχαρη στο δικό της τσάι ενώ τον κοίταζε ανέκφραστη, κάτι που έκανε πάντα και παρερμηνευόταν ως σημάδι απελπισίας.

Ο λόρδος ήπιε μια γουλιά. «Αλλά βέβαια η κατάσταση παραμένει εξαιρετικά ανώμαλη».

Η Σάρλοτ έμεινε σιωπηλή και ανακάτευε το τσάι της.

«Ο Ας είπε ότι έχεις πάει στο σπίτι στην πλατεία Πόρτμαν».

Ας έλεγαν τον λόρδο Ίνγκραμ οι στενοί φίλοι του. Πρόσφατα, τότε που έγινε διάρρηξη στο σπίτι στον αριθμό 18 της οδού Άπερ Μπέικερ, συναντιούνταν μαζί με τον επιθεωρητή Τρεντλς στο σπίτι στο οποίο αναφερόταν ο λόρδος Μπλάνκροφτ.

«Ναι, σωστά».

«Μου είπε ότι σου άφησε θετικές εντυπώσεις».

Εκείνο το σπίτι είχε την πιο... φαντεζί διακόσμηση που είχε δει ποτέ της, έναν συνδυασμό από εκτυφλωτικά χρώματα και σκόπιμη επίδειξη – και θα της είχε αρέσει, αν όλη αυτή η υπερβολή είχε περιοριστεί λιγάκι με την αφαίρεση κάμποσων πορτοκαλί και μπλε μαξιλαριών. «Θαύμασα το ντεκόρ».

Το σπίτι ήταν σαν κακόγουστος ζωολογικός κήπος και της άρεσαν πολύ οι κακόγουστοι ζωολογικοί κήποι.

«Κάποτε είχα την ελπίδα ότι θα μέναμε εκεί ως σύζυγοι».

Αρχίσαμε. Τώρα θα της έκανε την πρόταση να μείνουν εκεί ως εραστές.

«Εξακολουθώ να έχω την ίδια ελπίδα», της είπε.

Το φλιτζάνι της έμεινε μετέωρο μπροστά στα χείλη της. Αναγκάστηκε να το αφήσει κάτω. Μήπως είχε παρακούσει; «Λόρδε μου, δεν είμαι πια κατάλληλη για γάμο».

«Δεν είσαι πια ευπρόσδεκτη στην καλή κοινωνία, αλλά, αφού έχεις σώας τας φρένας, η Εκκλησία δεν έχει λόγο να σε θεωρεί ακατάλληλη για να ενωθείς με τα δεσμά του γάμου».

Με τα δεσμά του γάμου. Δεν ήταν εύκολο να ξαφνιάσει κάποιος τη Σάρλοτ, αλλά ο λόρδος Μπάνκροφτ κόντευε να την αφήσει εμβρόντητη. «Είσαι πολύ ευγενικός. Πάντως παραμένω ακατάλληλη για γάμο».

«Μα δεν είσαι ακατάλληλη για μένα. Θα χαιρόμουν να μη με ξανακαλέσουν ποτέ πουθενά κι εσύ θα ήσουν η τέλεια δικαιολογία. Θα χαιρόμουν να μην ξαναπιάσω ποτέ κουβεντούλα με κανέναν – έχω την αίσθηση ότι κι εσύ αυτή την άποψη έχεις. Και θα λείπω από το σπίτι συχνά – αυτό δεν είναι κάτι που θέλει μια γυναίκα από τον άντρα της, αλλά εσύ, αναμφίβολα, θα θεωρήσεις ότι έτσι γίνεται πιο ελκυστική η πρότασή μου».

Παρά τα ελαττώματά του, ήταν ευφυής και ειλικρινής άνθρωπος.

«Δεν είμαι πλούσιος, αλλά μπορώ να προσφέρω μια άνετη ζωή στη γυναίκα μου. Αν με παντρευτείς, δεν θα αποκαταστήσεις την υπόληψή σου στο ακέραιο, αλλά τουλάχιστον θα σε δεχτεί πάλι η οικογένειά σου. Αυτό πρέπει να έχει κάποια αξία».

Η Σάρλοτ δεν πίστευε ότι μια γυναίκα έπρεπε να νιώθει ευγνωμοσύνη όταν της έκαναν πρόταση γάμου – οι άντρες δεν προχωρούσαν σε τέτοια δέσμευση απλώς και μόνο λόγω της καλοσύνης τους. Ακόμα κι έτσι, διαπίστωσε ότι ήταν έτοιμη να σκεφτεί αυτόν τον γάμο τη δεδομένη χρονική στιγμή για συναισθηματικούς λόγους και όχι με βάση τη λογική.

Κούνησε το κεφάλι της για να επανέλθει στην πραγματικότητα. «Με τιμά η πρότασή σου, κύριε. Αλλά πιστεύω ότι θα απαιτήσεις να διακόψω τη φιλία μου με την κυρία Γουάτσον καθώς και την επιχείρησή μου ως Σέρλοκ Χολμς».

«Δεν είναι απαραίτητο να ξεκόψεις από την κυρία Γουάτσον. Ήταν γνωστή του πατέρα μου. Ο Ας έχει εξαιρετικές σχέσεις μαζί της κι ακόμα κι εγώ την πετυχαίνω μια στο τόσο. Μου φαίνεται λογική γυναίκα. Δεν είναι από αυτές που θα εκμεταλλεύονταν τη θέση σου για να προωθήσουν τα δικά τους συμφέροντα. Δεν βλέπω τον λόγο γιατί να μην μπορείτε να βλέπεστε στο μέλλον, εφόσον κάτι τέτοιο γίνεται με διακριτικότητα.

»Όσο για την επιχείρησή σου, αντιλαμβάνομαι ότι η κυρία Γουάτσον έχει επενδύσει σε αυτή. Αν πιστεύεις ότι δεν έχει βγάλει σοβαρό κέρδος μέχρι τώρα, θα χαρώ να την αποζημιώσω στο πλαίσιο της συμφωνίας που θα κάνουμε για τον γάμο μας».

Με άλλα λόγια, θα σταματούσε να υπάρχει ως Σέρλοκ Χολμς, ιδιωτικός ντετέκτιβ. «Σ' ευχαριστώ θερμά, λόρδε μου, για την τιμή που μου κάνεις να...»

Εκείνος ύψωσε τον δείκτη του χεριού του και δεν την άφησε να του πει *ευχαριστώ, αλλά όχι*. «Πάντως, με δεδομένο ότι αυτή η πνευματική ασχολία σε ικανοποιεί, θα χαρώ να σου προσφέρω τις απαιτούμενες ασκήσεις. Στο κάτω κάτω, αντιμετωπίζω τέτοιες σε τακτική βάση».

Άνοιξε τη δερμάτινη τσάντα που είχε μαζί του, έβγαλε ένα λεπτό ντοσιέ και το άφησε μπροστά της. «Αυτές είναι μόνο λίγες από τις υποθέσεις που φτάνουν στο γραφείο μου. Σε παρακαλώ, μελέτησέ τις με την άνεσή σου».

Κι έπειτα σηκώθηκε και έφυγε.